

Đoàn Lê

Trình tiết xóm Chùa

Ba chữ đại tự sơn đen Triều phục thôn vẫn được giữ y nguyên trên cổng làng tới tận giờ. Ra điều xưa kia ở đây có ồi quan, pháp phối đường thôn toàn phẩm phục triều đình, chứ không phải loại quần áo giô- kê hàng thùng nhà chúng bay, nói cho mà biết! Thế nhưng con Khờ dám đung đưa háng với bộ váy xẻ ngược, xẻ xuôi, để lộ đến tận khúc đùi nồn nà, đập cửa ô tô đánh sầm, rồi điềm nhiên lắc mông đi vào làng. Cứ hệt như con Khờ nhón váy bằng hai ngón tay cong cong kiểu cách, chiều cổ bước qua vòm cổng thiêng liêng của xóm Chùa ông. Cha con dĩ, thôn triều phục nó coi chẳng khác cửa hàng Karaôkê nhà nó à!

Nếu ở trường hợp khác chắc cái Khờ không khỏi bị các cụ bà chửi té tát vào mặt. Còn các cụ ông sẽ khạc nhổ, rửa một câu thật hiểm: “Rõ nòi nhà mỗ!”. Mỗ vốn chức danh của ông nội con Khờ, người có công đẻ ra anh đánh dậm, bố nó, một thời làm chủ tịch xã rất hách. ông ta được cái nét chưa quen tham ô, chưa mạnh tay “thiến” dân như các đời chủ tịch kế nhiệm. Bởi vậy lúc ông ta đột ngột chết, nhà cửa vẫn tuềnh toàng, mấy món tiền kếp sù sắp bí mật chia chác hóa ra tuột hết. Thôi cũng được cái tiếng trong sạch làm vui! Nay Khờ lấy tên họ Tàu, gọi là cô Lầy Lầy. Chả biết lầy lội đẹp hơn khờ

khạo ở chỗ nào, nhưng từ dạo nó bị người ta dụ dỗ đem bán tận Hồng Kông, chốn lầu xanh nó kiếm được anh Từ Hải lấy làm chồng, ai cũng mừng cho phúc phận nhà nó. Mừng hơn nữa nó biết mang cái thân xác tìm về quê quán, lại mang kèm theo hàng đồng tiền, vàng, của nả... Năm ngoái nó cho mẹ tiền xây nhà ba tầng, xây lại mộ cụ mõ, xây mộ ông đánh đậm, nghênh ngang to bằng hai nhà táng ở giữa nghĩa địa xóm Chùa, rất khiêu khích. Đành rằng từ thời mở cửa, xóm Chùa ông có thừa hơi hướng văn minh hiện đại, những nhà cao tầng mọc như nấm rơm, video mở cả hăm bốn tiếng, nhưng ngôi nhà ba tầng sang trọng hơn cả khách sạn ba sao ngoài tỉnh cùng hai ngôi mộ nói trên vẫn khiến cả làng lác mắt. Lần này về cô Lầy Lầy lại biếu bà con họ hàng mỗi người một đồng tiền Tây làm quà mừng Tết Trung thu, trẻ con mỗi đứa mỗi gói bánh quy, kèm mấy viên kẹo Tàu. Cả làng được dịp rộ lên, kéo nhau đi nhận quà như đi nhận phát chẩn.

-Tiên nhân nó! Nó mỗi người một tờ tiền âm phủ đây này!

Lão Tí-nghech ra điều có con giai bên Canada thường xuyên gửi tiền về cho, lão khinh khỉnh mắng bà cụ Mạch:

- Bà dở hơi! Tờ một đô la chính cống của Mỹ đấy. Cái thứ tiền âm phủ cúng bái của các bà gọi là tiền hàng mã, tiền nhái. Ai chê cứ đưa tôi tiêu hộ.

Lão Bản chặn con bò ra khu lãng Ngải cũng nhấp nhồm không yên vì chuyện đô la. Lão gọi thằng cu Sữa, bạn chăn bò vong niên của lão mà hỏi:

- Mày đã được ăn kẹo Tàu rồi hử?

- Chả bằng kẹo dồi làng mình ông ạ. Thơm hắc.

- Hừm, không quen khéo tháo dạ bỏ bố!

Cu Sữa tên khai sinh là Chiến Thắng, em giai cu Bơ. Cu Bơ, nhân vật trong chuyện Đất xóm Chùa nay đã lớn, giờ trao lại nghề chăn bò cho thằng em út, đi lái xe ôm. Như vậy chứng tỏ đời sống đang tiến lên. Lão Bản lăm lức nhớ Sĩ Thái Sư lần cu Bơ đến ngơ ngần. Lão định bụng sang mùa đông cũng bán

bò, giải nghệ.

- Này, cu Sữa, mày trông bò hộ tao, nhất tao cho “năm hìu” đánh con đề số không bảy. Đêm qua tao nằm mơ thấy rắn rồi.

- Không chơi nói dối đánh lừa trẻ con đâu đấy.

- Nút mắt đã góm. ông dối bao giờ?

Lão Bản lườm nó, xong đi thẳng qua cánh đồng về xóm ba, tới nhà ông Sĩ Duệ, tức Sĩ Thái Sur. Nhất định phải thăm dò xem con Khờ làm gì lắm tiền thế. Nó vung tiền khuấy động làng này cốt trêu ngươi ai? Bà Sĩ Duệ con gái họ Đào, chị em thúc bá với vợ ông đánh đập, tất phải biết mọi chuyện.

Vào đến sân, lão Bản nhìn thấy Sĩ Thái Sur ngồi ở bàn nước ngóng ra. Bà Duệ đang sàng gạo ngoài hè. Lão Bản chợt nhận xét Sĩ Thái Sur tóc tai đạo này có vẻ bạc tốn, nhưng bà vợ mặc cái áo hở rộng cổ thể kia còn ngon lành ra phết. Lão Bản tòm tĩm nhớ bữa ông chồng bình phẩm vụng sau lưng vợ. Các mụ nhà ta đều giống miếng thịt ngan già luộc dối, đã hơi lại dai như chảo! Chả bù ngoài tỉnh, năm sáu chục xuân xanh vẫn nõn nà trông tựa miếng giò lụa... ồ, không, trong cái áo một mới thế kia chưa gọi là miếng thịt ngan già được. Lão Bản cất giọng đùa cợt:

- Góm nhẩy. Giờ đôi chim bồ câu chỉ ngồi nhà gù nhau, ai sướng bằng? Hơn được lên tiên!

Thấy lão Bản, Sĩ Thái Sur vội vớ cái ấm chuyên trà, vui ra mặt. Ngày nào lão Bản không qua lại uống trà, chuyện gẫu, Sĩ Thái Sur tưởng chừng thiếu hụt điều gì, chén trà thiếu hẳn hương vị. Còn uống trà kiểu độc ẩm chẳng thà ra vực ngum nước mưa ngoài bể. Chính ông cũng không phân biệt được mình nghiện trà hay nghiện lão Bản. Người ta nói tâm giao tri kỷ ở chỗ đó.

Bà Duệ không để lão Bản kịp ngồi đã tìm cơ phân trần chuyện nhà, hy vọng lôi kéo lão vào phe đồng minh. Tay vẫn nhoay nhoáy cái sàng, bà Duệ rí rả khơi chuyện:

- Ngồi gù nhau thì bò câu, bò nông đều đói rã họng, sướng nổi gò hờ ông? Đây, tôi mới phân tích cho thằng cháu cả, ông ạ. Nó sắm xe máy, vừa ngón xăng, lại khi hỏng hóc chữa tốn tiền triệu, rồi mua mười, bán năm... Chả thấy nó xót ruột... Nhưng cứ nói tậu cho bố mẹ đôi bò để sinh lợi hàng ngày, nó quây quây tiếc của. Mất đi đâu một xu hờ ông? Rõ ràng mua năm, bán mười cơ mà... Nó chơi xe, chúng tôi chơi bò, đồ đồng như nhau, hỏi ai khôn hơn ai?

Sĩ Thái sư bật cười. ông biết ngay, thấy mặt lão Bản mụ này sẽ lại lồng lên chuyện mua bò, lấy cớ trách chồng, trách con cho xem... à, nó giàu bằng ai đã vội xấu hổ, không dám để bố mẹ chăn bò như xưa? Chăn bò là cách người già nghỉ ngơi thông dong ngoài đồng mát mẻ, làm quan làm tướng gì phải giữ mẽ? Cứ nói toẹt, chẳng qua nó sĩ với đấng con vợ ngoài tỉnh nhà nó...

Sĩ Thái sư chuyên xong chén trà, mới thùng thẳng tiếp lời vợ:

- Ông Bản thấy bà cháu đại chữa. Con nó cho chơi lại không muốn, cứ thích lẩn ra làm. Làm đến chết a?

- Vâng, tôi xưa nay chỉ thích làm đến chết. Chăn con bò mà sợ?

Bà hơi xằng giọng. ông Sĩ Duệ vội cười nịnh.

- Ôi dào, thích thì bà chăn ngay tôi đây này. Tôi xin làm bò cho bà chăn, được không? Phải bò bốn chân như bò thật, tôi cũng xong. Bò tôi lại không đòi ăn cỏ rách, mưa nắng không bắt ai lặn lội, chỉ thi thoảng nhẹ nhàng mua cho đồng rượu, thế thôi...

Lão Bản vào hòa với bạn:

- Chí phải. Giàu cũng giàu rồi, mà nghèo cũng... nghèo nứt đố đổ vách ra rồi. Tôi sắp làm đơn trình lên bà nhà tôi xin bán bò, nghỉ hưu đây. Ngẫm ra chỉ tại các bà vụng đẻ. Cứ thử đẻ được đứa con gái như con Khờ, có bằng vạn con bò không nào? Ai xứng xách dép cho nó chưa? Con giai lão Tí-

nghech mang tiếng Việt kiều Canada về làng mà kiệt, một đồng xu cũng không rơi vãi. ôi chao, nếu tôi có con gái ấy a...

Lão Bản bỏ lửng. ông Sĩ Duệ cảnh giác lảng sang chuyện khác. Dù sao con Khờ cũng gọi bà Duệ bằng dì, chuyện xấu tốt mặc thây nó, ông không dây, không động chạm trước mặt vợ. Chẳng may lỡ mồm lỡ miệng, mụ họ Đào nhà ông lại găm lên.

Năm ngoài con Khờ tức cô Lầy Lầy về thăm nhà, khi trở lại Hồng Kông mang theo tấm ảnh lẫn lý lịch cái Huệ, em họ cô, lúc ấy vừa tròn mười tám tuổi. Hai tháng sau, Lầy Lầy đón Huệ theo đường du lịch sang bên đó để làm “vòng một”. Vòng một nói nôm na là cuộc gặp gỡ giữa lão già Hồng Kông sáu mươi ba tuổi với Huệ, do Lầy Lầy môi giới. Xem xét mặt hàng, lão già thấy ưng ý thì kết thúc vòng một, lão thuê Lầy Lầy chạy giấy tờ làm thủ tục hôn thê. Cũng vừa vặn hết hạn du lịch. Huệ trở về Việt Nam thông báo chuyện cưới xin với gia đình. Bố mẹ nó liền cấp tốc tổ chức mấy mâm cỗ “diện hẹp”, để cái Huệ còn kịp quay sang Hồng Kông làm tiếp “vòng hai”. Tất cả chớp nhoáng nhưng răm rắp theo đúng trình tự, không sai một ly. Xong vòng hai, Huệ chính thức thành vợ lão già ngoại quốc, dứt hẳn với chốn quê nhà ăn xó mó niêu, đồng thời cũng từ đây chính thức trở thành mỏ vàng cho cô hương. Nào gửi tiền để bố xây nhà, sắm xe cho em, nào gửi năm ngàn đô la bước đầu giúp mẹ trả nợ mọi khoản chi phí trước khi cưới... Lão Bản phát ghen, chửi đồng: “Con mẹ nó! Cứ như thể cái ấy của nó tạc bằng kim cương chứ không phải thường!”

Sau chuyện con Huệ, các bà mẹ xóm Chùa ông tỉnh ngộ rằng “đầu tư chồng ngoại” cho con gái, chắc chắn lãi nhất. Trừ phi trời không cho phải chịu.

Riêng lão Bản quy tội tại vợ, mắng vợ vụng đẻ. Ai đòi đẻ toàn giặc nhà trời, năm thằng con giai ăn tàn phá hại. Rồi đây chúng ta phải “bưng” những của sút môi, lòi rốn xóm Chùa, gái ế ảm không xuất ngoại được. Lầy vợ hư vẫn

có cơ rèn cặp thành ngoan. Chứ lấy vợ xấu cầm bằng nó hại mấy đời con cháu nhà mình. Giống má ép-một, ép-hai sẽ chẳng ra người, chẳng ra ngợm. Kinh nghiệm xương máu đời lão, hỏi sao không thấy? Cái mũi mỗ chim, cặp chân vòng kiềng của đám con giai lão đều thừa hưởng ở mẹ chúng đó thôi? Bởi vậy trước đây lão vẫn ngấm ngấm để ý cô con út ông Sĩ Duệ cho thẳng cả. Con bé như nụ hồng hàm hiếu, xinh quá, xinh đến mức lão phấp phồng không dám hy vọng nhiều. Bây giờ lại nổi lên chuyện chồng ngoại, còn nói gì nữa!

Nhưng xinh quá chưa chắc đã hay. Có giờ mới biết bà Duệ đang tan nát cõi lòng từ hôm con Khờ trở về. Nói cho chính xác là từ buổi tối Khờ tập hợp tất cả các bà bá, bà dì, nội ngoại ruột thịt đến nhà, nói toẹt rằng:

- Cháu về lần này cũng muốn nhặt vài chị em gái, đưa sang bên ấy cho đông vây cánh làm ăn. Cứ có khả năng xuất được cháu sẽ giúp. Các bà phải xác định cho con cháu đi cứu gia đình thoát nghèo, thoát khổ. Quanh quần xóm Chùa ông đây, dù tài, dù sắc đến mấy cũng chả có cơ hội đổi đời. Làm vợ mấy anh nhọ đít, hai tay vầy lỗ miệng, phí!

- Chết chết, chị kín đáo chứ! Khéo không người ta bảo chị là mẹ mìn Tàu thì khốn!

Một bà bá lên tiếng can. Cô Lầy ngật cái cổ trắng phau cười giòn giã:

- Buồn cười chưa? Cháu làm gì phạm pháp đâu. Là cháu thương họ hàng loay hoay nghèo túng, cháu giúp, bận đến ai? ôi dào, khỏi người lạ cháu chả được.

Các bà nghệt mặt nghe. Có lý quá. Chỉ một lát sau các bà tranh nhau vanh vách khai bằng hết lý lịch của con gái. Cái Khờ tuyên bố dứt khoát:

- Toàn người nhà, cho phép cháu nói thật. Em Thảo con dưỡng Tám, em Thủy con dì Tác Lan, em Hoa con dì Huệ, những em như thế mới lo được. Còn chị Hà con bá Thu... Cháu nói thật nhé, chị ấy ngoại hình hơi yếu đành

chịu vậy. Tiêu chuẩn phải xinh xắn dễ coi, trẻ, khoẻ. Đặc biệt các chị em phải còn “xịn”, các bà hiểu chứ ạ?

Cái Khờ giải thích cặn kẽ chuyện chị em phải còn “xịn”, cũng như các chuyện khác. Ai thắc mắc gì cứ hỏi. Càng nghe nó giải thích càng thấy nó không khờ tí nào. Cuối cùng mọi người đã thông suốt hết. Lúc ấy cái Khờ mới lôi quà cáp ra chia, người vuông khăn, kẻ tấm áo. Lại còn kính râm, cà vạt cho các bác giai; son môi, nước hoa cho các cô em ở nhà... Nhưng xôn xao nhất là những bức ảnh con Huệ gửi về gia đình. Trong ảnh không có cái nào thấy hình ông lão sáu mươi chồng nó, chỉ rất ô tô, phòng tắm lộng lẫy, người nó lấp lánh nữ trang trông lóa mắt. Chao ôi, con bé mò cua bắt ốc ngày nào bỗng thoát cái lột xác thành bà hoàng đây này!

Từ lúc ở nhà con Khờ về, bà Duệ đứt từng khúc ruột. Cái Huệ đã ăn nhằm gì. Con Hoa nhà bà mới thật xinh như hoa, nức tiếng hàng xã. Hoa cũng vừa mười tám, thi trượt đại học, hiện đang ôn tập, quyết chí thi cử phen nữa. Thế nhưng đầu năm nay nhà bà xuất hiện anh chàng quay phim chụp ảnh đám tang, đám cưới, có cửa hiệu ngoài phố. Cả nhà đều ngầm hiểu anh chàng ngấp nghé cô Hoa. Anh ta không đom trai nhưng bù lại rất mau mắn mồm miệng, thi thoảng không quên biểu Sĩ Thái sư bánh thuốc Lào chính hiệu Tiên Lãng, vài lít rượu làng Vân ngon nổi tiếng để ông ngâm thuốc. Dĩ nhiên Sĩ Thái sư liền say đứ đừ, say cả rượu lẫn thuốc Lào. Giả dụ anh chàng phỏ nháy định chim Sĩ Thái sư thì chỉ cần thế cũng đủ ông đổ kênh, không phải cưa kéo thêm. Nhưng cô Hoa tỏ ra khôn đáo đẽ. Bà Duệ hỏi han, cô chỉ trả lời lấp lửng:

-Dào ôi, đã biết đâu bụng dạ người ta. Mình quê mùa, chắc gì người ta ưng. Họ đùa mình đấy thôi.

Bà Duệ mừng thầm. Gái khôn mới biết về giai. Về, có nghĩa chỉ lượn lờ, sát đây mà lảng ngay đấy. Con mồi không biết đường lần, lúc ngỡ mình chẳng

là cái đỉnh gỏi, lúc lại ngỡ mình nắm chắc trái tim nàng trong lòng bàn tay. Nhưng tưởng bở, tim đâu rẻ vậy? Ngay tim lợn cũng nằm trong loại mặt hàng cao giá nhất trên phản thịt ngoài chợ kia kìa!

Đến một hôm bà Duệ ngỡ ngàng bắt gặp cô Hoa cầm sợi dây chuyền lóng lánh mặt đá đỏ, ướm lên cái cổ trắng mềm mại như ức bồ câu của cô.

- Ở đâu ra vậy, Hoa?

Hoa giấu không kịp, đành chìa sợi dây chuyền lấp lánh cho mẹ, ấp úng:

- Vàng giả đấy mẹ...

Nhưng giấu sao được bà Duệ. Đây mà là vàng giả?

- Mà định bịt mắt tao cơ à? Gớm thật! ó đâu ra thứ này, nói ngay!

- Con... nhặt được của rơi ngoài đường.

- A, thế! Thế thì tao cất thứ của rơi nhặt được này đã.

Lúc ấy Hoa mới van vỉ mẹ, nói thật hết. Của anh chàng phó nháy xú-vơ-nia nhân sinh nhặt cô. Bà Duệ im lặng nhưng mơ hồ lo lắng.

Linh cảm của bà không lầm. Một bữa bà bắt gặp Hoa đang lén ăn khế ở góc vườn. Xưa nay con bé sợ chua thế, lẽ nào... Bà bàng hoàng. Chẳng nói chẳng rằng bà túm cô gái rượu ngay dưới gốc khế, lôi thốc vào buồng. Bằng một cái giật rất phũ bà dứt tung cúc áo đưa con gái đang nhũn người ra. Giật tiếp cái xú-chiêng, bà há hốc miệng ngó sững. Đôi bầu vú trắng nõn phồng to khác thường, hai núm xinh xinh phớt hồng của nó nay cũng sẫm lại, nở gập ba... Để không nghi ngờ gì nữa bà nắm cạp chun quần Hoa kéo xoạt xuống ngang hông. Cô gái không kịp phản ứng. Bụng nữ thần sắc đẹp chỉ hơi nhô chút đỉnh, nhưng con mắt đàn bà của bà Duệ nhận biết đích thị là Nó.

Bà Duệ ngã vật xuống giường chết ngất. Trong cơn nức nở bà tiếc công giữ ngọc gìn vàng cho con gái suốt mười tám năm, như giữ con người. Vậy mà... ôi con người là con con người ời! ôi thuốc lào Tiên Lãng với rượu làng Vân kia ời!

Phải người mẹ khác chắc chuyện om sòm làng nước. Nhưng đây tỉnh không. Vẫn thấy bà Duệ đảo những chảo cốm thoăn thoắt, niềm nở tiếp khách ngoài chợ tỉnh vào cất hàng.

Sáng tinh mơ hôm thứ ba, bà Duệ cùng Hoa đi tỉnh sớm. Tìm tới hiệu chụp ảnh, nhưng nó đã đóng cửa. Hỏi chủ nhà mới biết thằng phó nháy vào Nam rồi, mấy tháng tiền thuê cửa hiệu nó cũng quýt luôn. Ra ngoài đường bà Duệ rít lên:

- Thằng chết tiệt có biết mày bị không?

- Có.

- Nó nói sao?

- Bảo để lo cưới.

- Cưới cái mả mẹ nó! Thôi, về...

Tang rượu làng Vân chỉ còn vương hơi trong mấy hũ thuốc bắc khô như rắn ráo. Sĩ Thái sư không hề hay biết gia đình ông đang trải qua cơn bão lớn tương đương cơn bão Băng-la-đét. ông hồn nhiên hỏi con:

- Này Hoa, thằng phó nháy sao lâu chưa thấy đến chơi, nháy?

Con gái ông găm mặt lí nhí đáp:

- Con không biết ạ.

Bà Duệ ngấm ngáy trả lời hộ:

- Nó bị kẹp xe chết rồi. Từ rày ông đừng hỏi đến nó cho tôi đỡ lộn ruột.

- Ô hay, ruột bà lộn ngang lộn dọc mặc bà, sao tự nhiên độc mồm vậy?

- Ôi chao, nó lấy vợ, bỏ rơi con gái ông kia. Tôi nói thế đã thất hiếu hử?

Rượu với thuốc sướng quá! ông đừng bàn việc nhà cho nát thêm ra nữa.

ông tịt. ơ được, không cho tham gia nội chính ông càng rảnh rang. Dạo này ông đánh bạc với lão kép cải lương về già. Lão ta sống một mình ở ngôi nhà nhỏ cuối thôn bốn. Thi thoảng lão vẫn lén lút đón ca-ve non thật xinh về ngôi nhà độc thân suốt đêm, để nó hầu hạ đầm bóp tằm thân nhãn nheo một

nắm xương khô cho sượng. Vợ lão chết đã lâu, không ai nữ xét hỏi. Mà có xét, nay lão bảo cháu gái gọi vợ bằng dì, mai bảo cháu gái con ông bạn thân ngoài phố đã sao.

Nhất là không phiền toái. Chờ trời tối, chạy xe máy cái vào lên đến đầu tỉnh đã đón được “của lạ” về tận nhà. Như thế sạch sẽ hơn, như thế con hát-i-vê không dám đánh đường mò về tận nơi xóm Chùa ông thiêng liêng. Chuyện kinh thiên động địa nhưng không ai biết cả... Chỉ cần kín đáo một chút... Lấy khăn che mặt đi em!

ông Sĩ Duệ cũng vài lần được lão kếp cải lương “đưa vào đời” tại nhà hàng tỉnh lẻ cho an toàn. ôi chao, sự ấy không thể tả nổi. Từ đám ca-ve, hai anh già “ngộ” được nhiều điều đến thú vị. Mới hôm nọ lão kếp thì thảo kế cho ông Sĩ Duệ chuyện “chữ trình kia cũng có ba bảy đường”, bằng giọng rất đổi ghen ngào... Xin đừng hôn em. Em thề đã giữ cái hôn cho chồng em. Anh mất tiền, muốn làm gì cũng được, nhưng chỉ từ dưới cổ trở xuống. Chồng em ở đâu ư? Anh ấy đang ngồi tù. Ngồi tù vì buôn lậu nuôi mẹ con em đấy. Em sẽ đợi chồng em. Bao giờ anh ấy trở về, em không phải đi khách kiếm tiền nuôi con nữa...

Lão kếp hát rớm nước mắt bảo ông:

-Thấy chưa? Ai dám bảo chữ trình chỉ có một kiểu?

Sĩ Thái sư gật gù bán tín bán nghi. Nó giữ chữ trình hay nó gằn cái miệng thuốc lão già nó sợ? Cũng mặc mẹ nó. Dù sao từ dạo được “đưa vào đời” ai trông Sĩ Thái sư đều khen trẻ ra.

Bây giờ ông càng muốn phó thác gia đình cho vợ con. Dưới bàn tay mẹ nữ tướng, đâu khắc vào đó.

Thì đúng đâu lại vào đó. Nhờ tài khéo léo của bà Duệ, cô Hoa sau một tuần vắng mặt, lên phố giúp việc anh chị, nay bỏ học về nhà quanh quẩn làm côm với mẹ. Gia đình Sĩ Thái sư lại êm đềm như thường. Không ai biết giây phút

nằm tênh hênh trên bàn bệnh viện, cô Hoa ngây thơ phập phồng tình yêu của xóm Chùa đã chết rồi. Giờ còn lại đây một cái xác lạnh khô, chán chường đến mức không buồn... chết nữa!

Bởi vậy sáng chị Lầy Lầy sang chơi. Hoa không tươi tỉnh mặn mà lắm.

Nhưng chị Lầy Lầy vừa thấy Hoa đã vồn vã xoắn xuýt.

- Ôi, lâu không gặp con bé, ai ngờ em gái chị chim sa cá lặn thế này! Dì ơi, bằng nhà dì trứng xỏ số thêm áp mạn đấy.

Bà Duệ cùng Hoa nín thít, mặt chảy dài. Lầy Lầy đoán ngay có chuyện khúc mắc. Chưa kịp hỏi han, Hoa đã linh xuống bếp. Bà Duệ kéo tay Lầy Lầy vào trong buồng tỉ tê mọi chuyện.

- Giời ơi, sao em con đại thế. Phí đời cho thằng phó nháy!

- Vậy đấy. Giờ chị muốn giúp em cũng chả được. Sự tình ra nông nổi này, sang nước người ta thêm nhục. Dì nghe nói bọn đàn ông ngoại quốc phát hiện con gái không còn nguyên vẹn, nó bán luôn vào nhà chứa. Nếu không nó cũng vui đập hơn con ở nhà nó.

- Chuyện xảy ra đến thế, đành tìm cách gỡ. Dì khổ tâm mấy cũng không kéo lại được. Bây giờ dì nghe con, nếu nhà quyết tâm để em Hoa đi, con khác có cách.

Cái Khờ ngó trước ngó sau rồi hạ giọng thì thào vào tai bà Duệ:

- Dì thu xếp cho con một khoản kha khá. Con có đường dây bí mật đưa em Hoa đi sửa sang lại.

- Chị bảo sao? - Bà Duệ sững sốt ngó sững cái Khờ.

- Con sẽ đưa em đến một cơ sở y khoa đặc biệt, ở đây người ta nhận vá, người ta tân trang nguyên lành như cũ... Dì phải thề giữ bí mật cho con đấy. Chuyện này nghiêm trọng lắm. Nếu hở ra chúng nó giết con, không đùa đâu dì ạ.

Bà Duệ cứ há hốc miệng. Giời ơi, có thể như thế được ư? Lại như thế thật

sao? Tân trang xong, con gái đã hư cũng trở lại thành “xịn”, lại rách, lại toạc, lại có quyền lên giá nhờ cái “trinh tiết y khoa” ấy sao?

Trưa hôm đó, sau bao nhiêu ngày u ám Sĩ Thái sư mới thấy vợ cười nói hớn hở ra mặt. Bà dịu dàng bảo ông:

- Cái khoản tiền của họ, ông cho tôi mượn tạm ít hôm đã.
- Bà nói hay chưa. Tiền đâu của nhà mình. Đã định ngày đầu tháng tới các chú thím ấy về...
- Cứ đưa đây tôi giật tạm, lo việc trước đã. Rồi tôi nhấn thẳng cả chạy sớm hoàn lại. Hai triệu nhà ông chưa to đâu!
- To nhỏ mặc tôi, không được đụng vào đấy. Mà bà làm gì cũng phải nói ra chứ. Buôn bạc giả hay sao?

Tức thì mắt bà long lên. Bà điên lắm. Muốn biết sẽ được biết! Đằng nào việc con Hoa đi Hồng Kông rồi cũng phải bàn. Đã khoẻ hoạnh hoệ thì đừng tai nghe cho hết những điều bà âm thầm gánh vác hộ “quả phúc” nhà ông nhá! Sĩ Thái sư tưởng đâu sét đánh xuống đầu. Những chuyện khôn nạn đến thế chúng mày dám giấu ông? Chúng mày coi ông là thứ gì trong nhà này hả? ông càng tức gấp đôi vì không thể quát tháo cho hả giận, càng không thể nện mẹ con nhà họ Đào một trận thừa sống thiếu chết.

Sĩ Thái sư lao ra khỏi nhà như phát rồ. Đi cho bình tĩnh. ở nhà có thể ông học máu mặt.

Qua khỏi ngõ, bất đồ ông chạm trán lão Bản dong bò đi thả. Lão Bản toét miệng cười trừ:

- Thiết triều hôm nay có người vạch mặt gian thần đây ngài Thái sư ạ.

ý lão Bản nhắc khéo việc mấy ông xóm Chùa định làm đơn kiện thẳng cha chủ tịch xã. Mọi bận thế nào Sĩ Thái sư cũng hồ hởi bắt chuyện, bàn bạc, to nhỏ với lão. Nhưng lạ, bữa nay mặt Sĩ Thái sư cứ hầm hè, tái đại rất khó tả. Lão Bản liền rủ:

- Rồi, đi với tôi đi. Không trò chuyện mồm nó mồm ông ơi.

Lão cũng đang đầy ứ một bầu tâm sự cần được thổ lộ đây.

Hai người lặng lẽ theo sau con bò. Cả hai đều cúi đầu mà đi, trông xa như thể họ mặc niệm trước mộ con vật.

- Thằng Hợp, Phó Chủ tịch xã nói còn sai làm sao. Đi khám đợt nghĩa vụ năm nay mới chết đấng ra. Một nửa thanh niên xóm Chùa bị loại vì máu có khoản... dương tính con Hít.

ông Sĩ Duệ tròn mắt hỏi lại:

- Sao? ông nói sao? Sao lại bỏ lão thế được? Tôi ngỡ chỉ có con nhà Cua thôi chứ?

- Cái thằng chết thảng trước hử? Nói làm gì... Sang giai đoạn cuối bây giờ đã có ba thằng nữa rồi. Con nhà Thìn, con Tài Bân, con mụ Thích.

- Chao ôi, xóm Chùa đổ đốn thế rồi ư?

Lão Bản ngậm ngùi:

- Thôi đi. Còn đâu xóm Chùa ngày xưa nữa. Giờ tha hồ con gái đóng mác xuất ngoại, con giai đu đưa ma túy, ca-ve lên vào tận làng hoạt động kiếm tiền... Còn gì để nói, hử ông?

Sĩ Thái sư liếc xéo lão Bản. Cái vẻ thâm trầm mĩa mai còn phảng phất trên gương mặt lão khiến ông gai người. Lòng dạ ông như bị xát muối. Và cùng với nỗi xót thầm, ông nghe tức tưởi trời dậy một sự phản kháng yếu ớt. Nói cho cùng, đám con gái xóm Chùa có đánh cắp trinh tiết cũng đâu phải tội lỗi ghê gớm lắm. Chúng là nạn nhân thôi. Nạn nhân cho thói đời, cho đồng tiền theo cách chúng nó. Thời buổi mở cửa, chữ trinh dẫu đến ba vạn đường đã sao? Những thằng đàn ông nước ngoài đại dột cứ để chết bỏ chúng nó!

Con bò thông dong gặm cỏ. Hai lão ngồi xuống bờ tường đá khu nghĩa địa. Từ đây nhìn xuống đất xóm Chùa uốn lượn giống hình con rồng nghênh châu mặt nguyệt. Mặt nguyệt chính là ngọn đồi. Khu nghĩa địa được xây

hình tròn trên đỉnh đồi cũng tựa cái rốn của mặt nguyệt. Hướng cửa nghĩa địa quay về làng, để trừ ma quỷ cho dân con xóm Chùa ông. Do vậy xưa nay ai cũng yên chí mình được che chở, chẳng sợ gì sát...

“Ôi, vậy vì sao ra nông nỗi này?”. Sĩ Thái sư bài hoải ngoảnh nhìn xóm Chùa. Ơ kìa hình như dải đất uốn lượn thân thuộc ấy bỗng đứng lùi xa, lùi xa từng tí một trước mặt ông. Hay có làn sương mù nào đang giăng lên, che phủ xóm Chùa chẳng? Mà lạ quá, ngay bờ tường đá dưới chân ông cũng bỗng bênh tựa hồ thụt xuống, lún xuống...

Sĩ Thái sư xây xẩm mặt mũi, ngã lăn vào lòng lão Bản. Hai tay ông vẫn chơi với muôn nín giữ lấy cái gì vô hình đang vượt mắt.

Đúng lúc một cơn xoáy lốc ào qua, cuốn theo tiếng kêu của lão Bản về làng, rồi thả rơi từng khúc âm thanh rời rạc, nghe như tiếng ai gọi hồn...

Đánh máy : Nguyễn Đình

Nguồn: Nguyễn Đình

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 6 tháng 5 năm 2005